

Kéri Ferenc: Lopótök, avagy a Mari nem olyan

pajzán népi komédia

Szereplők:

Mari, a kikapós feleség

Pista, a szoknyapecér férj

Jóska, a falu „bikája”

Sanyi, egy másik gavallér

Julcsa, a szolgáló

Mama, Mari anyja

Tibi, a szolgáló, Julcsa vőlegénye

Helyszín: Présház udvara, középen paddal, asztallal. A szín egyik oldalán a présház oldala látszik, előtte egy nádszövet árnyékoló, úgy, hogy mögé bújva az embert takarja az udvar felől. A szín másik oldalán két bejárat, egymástól elválasztva (pl. bokorral), hogy elkülöníthető legyenek a messziről, és közelről érkezők.

I. jelenet

PISTA: *(Jön-megy a színen, vár valakit.)* Na, végre, Julcsa! Nagyon megvárakoztattál.

JULCSA: *(Sietve jön.)* Jaj, nagyságos úr, jöttem, ahogy tudtam. De az a helyzet, hogy a nagysága csak most ment el otthonról.

PISTA: Elment? Hova?

JULCSA: Azt mondta, elmegy a szabóhoz, mert új kabátkát akar magának csináltatni.

PISTA: Adjon is magára. Van miből.

JULCSA: Van.

PISTA: Tudod-e, miért hívattalak ide?

JULCSA: Hogyne tudnám. Szolgáló vagyok, nem hülye.

PISTA: Ej, de kinyílt a csipád, de pont ezért szeretlek.

JULCSA: Szeret?

PISTA: Mondom, hogy szeretlek.

JULCSA: És ha más lenne a szolgáló, akkor?

PISTA: Akkor mást szeretnék. Most te vagy, hát téged szeretlek.

JULCSA: *(Sértődötten háttat fordít.)*

PISTA: Na, jól van, csak vicceltem.

JULCSA: Viccelt? És amikor a Borcsa volt a szolgálójuk, akkor kit szeretett?

PISTA: Akkor a Borcsát. De akkor még te nem voltál itt.

JULCSA: Ez igaz. Akkor tényleg szeret?

PISTA: Hát mondom, hogy szeretlek. De neki kezdünk végre?

JULCSA: *(Szétnéz.)* Itt akarja csinálni?

PISTA: Nem, a szénapadláson.

JULCSA: Jaj, de romantikus. Ott még úgy sem csináltuk.

PISTA: Hát, most se fogjuk.

JULCSA: De hát, azt mondta... *(Rájön, hogy ez is csak átverés.)* Én azt hiszem, csak játszik velem.

PISTA: Te, ne tüzelj engem, mert nem állok jól magamért.

JULCSA: De itt akarja csinálni az udvaron?

PISTA: Nem mindegy, hol akarom csinálni? Úgy látom, te el akarod sinkófálni ezt a szerelmi kapcsolatot.

JULCSA: És mi van, ha az asszonyság a szabótól visszafelé erre jön?

PISTA: A Mari nem olyan. Ha azt mondta, a szabóhoz megy, akkor oda is megy. Nem szokott ő elkószálni.

JULCSA: De bízuk benne.

PISTA: Mi van? Mit mondasz? Tudsz valamit?

JULCSA: Én ugyan semmit.

PISTA: Tudd meg, Mari a hűség mintaképe. Én még ilyen becsületes asszonyt nem láttam.

JULCSA: Hát, ha maga mondja. Biztos úgy van.

PISTA: Mi van? Mik ezek a célozgatások?

JULCSA: Szerintem, jobban a körmére nézhetne.

PISTA: Julcsa, még sokáig itt akarsz dolgozni nálunk? Ilyen szájjal kétlem.

JULCSA: Egy szolgáló mindig a gazdájának a kapcája, amit akkor dob el, amikor csak akar.

PISTA: Na, Julcsa, ne beszélj már így. Szó sincs kapcáról.

JULCSA: Jó, akkor puttony, amit akkor rak tele, amikor csak akar.

PISTA: Puttony se vagy.

JULCSA: Hát, akkor mi vagyok?

PISTA: Egy nagyszájú vászonceléd, az vagy. Most jól el kellene fenekelni téged.

JULCSA: Arra volna esze! Elfenekelni, mi? Otthon meg a méhek dongják körül a kaptárt?

PISTA: Nincs is méhünk.

JULCSA: Hát, maga tényleg nem egyszerű eset.

PISTA: Milyen kaptárról beszélsz? (*Füty hallatszik kintről.*) Hú, az istálát, jön Tibi, a vőlegényed. Még az hiányozna, hogy együtt lásson itt minket. (*Körülnéz.*) Bújj el gyorsan a présházban!

JULCSA: Még csak ez hiányzott! Ha itt talál, szíjat hasít a hátamból. (*Bemegy a présházba.*)

TIBI: Szép, jó napot, gazduram!

PISTA: Neked is, Tibikém, neked is. Mi járatban?

TIBI: Azt gondoltam, kijövök, és átmosom a hordókat.

PISTA: Milyen jól gondoltad, milyen jól, csak nem most.

TIBI: Nem most gondoltam. Már a múlt héten, csak most jutottam ide. (*Indul a présház felé.*)

PISTA: Tibi, állj! (*Tibi megáll, kételkedve néz Pistára.*) Tibi, nem most kell azokat a hordókat kimosni!

TIBI: Nem? Jól van, uram?

PISTA: Jól! Tökéletesen!

TIBI: Ennek örülök. Én mégis ma mosnám ki azokat a hordókat.

PISTA: (*Eléugrik.*) Azt mondtam, nem! Na de, Tibi, pénteken?

TIBI: Pénteken nem lehet hordót mosni?

PISTA: Nem. Nálam nem.

TIBI: Eddig lehetett?

PISTA: Eddig sem lehetett.

TIBI: De mostuk eddig pénteken is.

PISTA: Azt hittük, szombat van.

TIBI: Azt? Biztos, hogy jól van?

PISTA: Mondtam már, tökéletesen. Lehet, hogy veled van a baj. Pénteken hordót mosni? Eredj haza, pihend ki magad!

TIBI: Utána meg azt mondja az uraság, hogy egész nap henyéltem. Hogyisne!

PISTA: Tibi, ne kötözködj velem. Pihenj, azt mondtam!

TIBI: Na, jól van, akkor megyek. Megkeresem az én Julcsámat.

PISTA: Azt keresheted.

TIBI: Mit mondott, uram?

PISTA: Azt, hogy keressed, keressed.

TIBI: Biztos, hogy ne mossam ki a hordókat?

PISTA: Ezt direkt csinálod, Tibi? Ma nem kell hordót mosni! Világos?

TIBI: Világos, világos.

PISTA: *(Kezét nyújtja kézfogásra.)* Na, viszontlátásra!

TIBI: Viszontlátásra! *(Leül a padra.)*

PISTA: Mit csinálsz?

TIBI: Leültem.

PISTA: Azt látom. Miért nem indulsz már?

TIBI: Én? Az úr indult el.

PISTA: Hova?

TIBI: Azt nem tudom. Azt mondta: viszontlátásra. Úgy gondoltam, megy valahova.

PISTA: Hát, ez már sok! Tudod mit, veled megyek.

TIBI: Hova?

PISTA: Hova, hova? Haza!

TIBI: Haza? Ja, haza. El is felejtettem.

PISTA: Meg vagyok veled áldva. Na, gyere! *(Mindketten elmennek.)*

II. jelenet

JULCSA: Na, ezek jól itt hagytak. *(Indulna ki, de megtorpan.)* Hujuj, a gazdasszony! Most mi lesz? Gyorsan, gyorsan! *(Elbújik a nádszövet mögé. A nézők látják, de az udvar felől nem látszik.)*

MARI: Jöjjön, Jóska! Itt a mi kis szerelmi fészünk.

JÓSKA: Jaj, Marikám, milyen jót hancúroztunk itt a múlt héten is. Egy álom volt.

MARI: Álmodj ma is. Majd én elringatlak. Én leszek vágyaid kispárnáján a huzat.

JULCSA: *(Kifelé, a nézők felé.)* Szép kis firma!

JÓSKA: Te, én legkedvesebb kancám. Szeretnék már a nyoszolyádon pihegni. Priccsre veled! *(Indul a préházba. Meglátja Julcsát, de Julcsa őt nem. Visszaoson.)*

MARI: Mi van veled?

JÓSKA: *(Suttogva.)* Egy nő van a nád mögött.

MARI: Miért suttogsz? Nincs itt senki.

JÓSKA: *(Kicsit hangosabban.)* Egy nő van a nád mögött.

MARI: Mi van a fák között?

JÓSKA: *(Ordítva.)* Egy nő van a nád mögött.

MARI: *(Benéz a nád mögé. Kissé megilletődve.)* Julcsa, mit keresel te itt?

JULCSA: *(Meglepve kijön.)* Tibit kerestem, de nincs itt.

MARI: Mit hallottál?

JULCSA: Hát, attól tartok, épp eleget.

MARI: Julcsa, sokáig akarsz még nálunk dolgozni?

JULCSA: Ezt mintha ma már hallottam volna. Ne féljen asszonyom, hallgatni fogok.

MARI: Ajánlom is. Nem láttál, és nem hallottál semmit.

JULCSA: Úgy lesz. Asszonyom sem látott itt engem.

MARI: Hogy képzeled. Itt sem voltam.

JÓSKA: Ha már ilyen szépen megegyeztetek, hogy senki sincs itt, nem mehetne mindenki a dolgára?

MARI: Julcsa, menj haza, és húzd át az ágyneműt.

JULCSA: Minek? Tegnap húztam át.

MARI: Egy szolgának az a feladata, hogy megcsinálja, amit mondanak neki. És tartsa a száját. Az a legfontosabb.

JULCSA: Igen is, asszonyom! (*Kimegy.*)

MARI: Ezt a blamázt!

JÓSKA: Hallgatni fog?

MARI: Hallgatni, vagy repül. Meg, ha beszélne is, az uram nekem hinne, nem neki.

JÓSKA: Ezt szeretem benned, ezt a magabiztosságot. Te, Pallasz Athéné!

MARI: Hogy, kié?

JÓSKA: Te, szerelmes múzsa, ékes torkú nimfadaram. Gyere a kalitkámba! (*Kézen fogja Marit, és behúzza a préházba.*)

III. jelenet

SANYI: (*Bejön, jobbra-balra tekinget, vár valakit. Leül a padra, fityűl.*)

MARI: (*Kijön a lármára, kissé csapzottan. Csodálkozva.*) Sanyi, hogy kerülsz te ide?

SANYI: Drága Marim, te hívtál. Azt mondtad tegnap, holnap ötre légy a préháznál. Ma meg holnap van, öt óra is van, így hát, itt vagyok.

MARI: Milyen szerencse, hogy én is itt vagyok. Hát ez tényleg blamázs.

SANYI: Blamázs? Mi benne a blamázs?

MARI: Mi, mi? Az, hogy itt vagy, meg hogy én is itt vagyok, meg hogy.... Sanyi, tele van a keblem szerelemmel!

SANYI: Azt látom. Nekem meg másom. Jaj, Mari lelkem, úgy vártam már, hogy újra találkozzunk, itt, a préháznál, a mi titkos helyünkön. Gyere, gyere, galambom! (*Kezdi húzni Marit a préház felé.*)

MARI: Sanyi, most nincs kedvem hozzá.

SANYI: Nincs? Érdekes. Eddig mindig volt.

MARI: A préházban nincs.

SANYI: Hát, akkor hol?

MARI: Kint.

SANYI: Kint? Itt az udvaron?

MARI: Nem, dehogyis.

SANYI: Attól tartok, nem értelek.

MARI: Nem? Pedig egyértelmű vagyok.

SANYI: Hát, egyértelmű, csak nem nekem.

MARI: (*Kimutat a színről.*) Ott, a tamariska bokor alatt.

SANYI: Mariskával a tamariska bokor alatt. Eredeti ötlet.

MARI: Na, gyere már, te, csacsi! (*Kihúzza a színről Sanyit.*)

IV. jelenet

JÓSKA: (*Kijön a préházból, nincs rajta ing.*) Marikám, hol vagy már, meddig várjak még rád? (*Járkál.*) Itt állok, mint egy nyíl, felajzva, és semmi...

MAMA: (*Bejön, nézi a járkáló Jóskát.*) Jaj, milyen szép ember maga, Jóska!

JÓSKA: Kezét csókólok!

MAMA: Jaj, de jó is lenne! Ilyen fess fiatalember! (*Ámuldozik.*)

JÓSKA: Mit tetszik nézni?

MAMA: Milyen szép dalia vagy, te, Jóska! Csak ámulok, és bámulok. Ezek az izmos mellek, ezek a vállak, ez az ornyereg...

JÓSKA: Nagyon folyik a nyála, mama.

MAMA: Ez a fej, ezek a szemek, ezek a szemöldökök...

JÓSKA: Mindjárt el tetszik csöppenni.

MAMA: Ezek a térdek, ezek a combok, ez a feszes fenék...

JÓSKA: Mit akar velem?

MAMA: Hát, amit mindenki.

JÓSKA: Amit mindenki?

MAMA: *(Bólogat.)* Azt, azt. Amit mindenki. Nem vagyok én még öreg, bennem is szunnyad még némi parázs, ami tüzet tud gyújtani.

JÓSKA: Oltani kéne azt, nem szítani.

MAMA: Jóska, tudod, milyen régen gereblyézték fel a kaszálómat?

JÓSKA: Azon a kaszálón már bokrok is nőttek.

MAMA: De egy izmos kasza még csodákat tudna tenni.

JÓSKA: A csodákat, dehogyan tudna.

MAMA: Jóska, nézd meg, hogyan dobog még ez a szív. *(Mefogja Jóska kezét, és saját melléhez nyomja.)*

JÓSKA: Csakugyan, még dobog. *(Sokáig állnak így.)*

MARI: *(Csodálkozva megjelenik.)* Jóska, mit tapogatód anyámat? Mama, mi ez?

JÓSKA: Csak a pulzusát néztem.

MARI: Azt általában nem a mellen szokták nézni.

MAMA: A csuklómon nem volt kitapintható. *(Észreveszi, hogy kissé hiányos a ruhája.)* És te, mi járatban erre felé? A szabóhoz indultál, nem?

MARI: A szabóhoz? *(Hirtelen kapcsol.)* Ja, a szabóhoz. Persze. Nem volt otthon. Gondoltam, kijövök levegőzni a szőlőbe.

MAMA: És Jóska? Ő is épp levegőzni akart?

JÓSKA: Igen, levegőzni.

MAMA: Félmeztelen. Ti teljesen agyalágyultnak néztek engem? Pont egyszerre jutott eszetekbe levegőzni? Nem. Itt más van.

MARI: Nem jöhetnek ki a saját szőlőmben? Megnézni, nem lepi-e be a gaz? Nem kell-e kapálni? Kötözni? Ráadásul a szabótól visszafelé jövet? Mit vár tőlem? Jöttem volna ki odafelé menet?

MAMA: Jó, jó, te, jogosan vagy itt, de Jóska? Ő miért van itt?

MARI: Ez jó kérdés. Jóska, miért vagy itt?

JÓSKA: Ha én azt elmondanám...

MARI: *(Szúrósan néz Jóskára.)* Mondd el!

JÓSKA: A lopótökért jöttem.

MAMA: A lopótökért, félmeztelen?

JÓSKA: Az mindegy, hogyan jöttem. Az a lényeg, miért jöttem.

MAMA: A lopótökért. A te tököddel mi történt?

JÓSKA: Rálépett a ló.

MAMA: A pincében?

JÓSKA: Nem, a padláson. Ne vicceljen már. Kint ekéztem a szőlőben, gondoltam, iszok egyet, lementem, megszívtam, kiittam, aztán kivittem a tököt kiakasztani a gerendára, hogy száradjon ki.

MAMA: A gerendán taposta szét a ló?

JÓSKA: Nem, a földön.

MAMA: A földön volt a gerenda?

JÓSKA: Nem. Lefújta a szél.

MAMA: A gerendát?

JÓSKA: Mi van a gerendával?

MAMA: A gerendát fújta le a szél?

JÓSKA: A tököm, azt fújta le.

MAMA: Na, már értem. Így kellett volna kezdeni.

MARI: Na, mama, megkapta a választ.

JÓSKA: Megyek is, mert vár a munka. Vizontlátásra! (*Menne el.*)

MAMA: Nem viszi?

JÓSKA: Mit?

MAMA: Hát, a tököt.

JÓSKA: Ja, persze, a tök.

MARI: Hozd ki! Ott van a priccs fölött felakasztva.

JÓSKA: Tudom. (*Észbe kap, hogy elszólta magát.*) Tudom, hogy néz ki. (*Bemegy a présházba.*)

MAMA: Igazán szemrevaló teremtés ez a Jóska.

MARI: Ugyan, anyám, ki nézi azt.

MAMA: Mindenki. Jaj, ha elkaphatnám...

JÓSKA: Na, meg is van. (*A háta mögé rejtve hozza ki az ingét.*) Most már tényleg búcsúzom. A vizontlátásra! (*Kimegy.*)

MAMA: Isten áldja, Jóska!

MARI: Szevasz, Jóska!

MAMA: Láttad, elvitte a férjed ingét?

MARI: És milyen jól tette.

MAMA: Jól? Hát, ellopta. Én utána megyek, azt visszaszerzem.

MARI: Majd visszahozza a tökkel.

MAMA: És ha nem? Hogy számolsz el vele Pistának? Én utána lopódzom.

MARI: Úgysem áll meg neked.

MAMA: Hátha. A remény hal meg utoljára. (*Kimegy.*)

MARI: Na, erre kíváncsi lennék. Pfuu, meleg helyzet volt. Majdnem lebuktam.

SANYI: Mariskám, már rosszul vagyok a tamariskától. Nem győzlek várni. Hol késel?

MARI: Jaj, Sanyi, ha elmondhatnám, miért nem mentem eddig.

SANYI: Hát, mondd el!

MARI: Még csak az hiányozna. Azt hiszem, egy kicsit túlvállaltam magam.

SANYI: Mit csináltál?

MARI: Jobb, ha nem tudod.

SANYI: Jó, akkor nem akarom tudni. Nem csinálnánk inkább a présházban?

MARI: De. Tudod mit, de.

SANYI: Mégis csak jobb a priccsen. (*Bemegy a présházban.*)

MARI: Nekem már mindegy. (*Menne Sanyi után.*)

JÓSKA: (*Bejön, az inggel a kezében.*) Na, leráztam a vérszívóját.

MARI: (*Sikolt egyet.*) Jóska, te itt. Megijesztettél.

JÓSKA: Nem vagy te olyan ijedős. Szépen tudsz sikítani.

MARI: Igazán?

JÓSKA: Szépen és őszintén.

MARI: Nekem mondd?

JÓSKA: Na, hol is tartottunk?

MARI: A lopótöknél.

JÓSKA: Ja, a tök. Visszahoztam. (*Indulna be a présházba.*)

MARI: (*Sikolt egyet.*) Ne! Ne vidd be!

JÓSKA: Ne vigyem be? Miért?

MARI: Ki kell szárítani. Akaszd fel a nád mögé! (*Elkezdi illegetni magát a présházzal ellentétes oldalon.*) Na, mit találtam ki?

JÓSKA: Mit? (*Felakasztja a tököt, az inget leteszi az asztalra.*)

MARI: Ne a présházban csináljuk.

JÓSKA: Hanem hol?

MARI: A tamariska bokor alatt.

JÓSKA: Hol?

MARI: A tamariska bokor alatt.

JÓSKA: A fene a gusztusodat! Nekem mindegy, de sokáig ne tüzelj, mert a végén elkapom anyádat.

MARI: Na, de Jóska!

JÓSKA: Ezt csak viccnek szántam. Na, hol van az a tamariska bokor?

MARI: Ott a szőlő végén. Menj előre, mindjárt megyek én is.

JÓSKA: Jó, de ott legyél mindjárt. *(Kimegy.)*

SANYI: *(Bejön félmeztelenül.)* Na, jössz már, Mariskám?

MARI: *(Sikolt egyet.)* Jaj, te is itt vagy?

SANYI: Itt, és te is.

MARI: Bárcsak ne lennék. Miért jöttél ki, nem bírtál várni?

SANYI: Nem. Már a priccset is felhasítottam. Kés nélkül.

MARI: Kés nélkül? Mivel?

SANYI: *(Szemével az ágyékára mutat.)*

MARI: *(Nézi, majd hirtelen megérti.)* Na, de Sanyi!

SANYI: Na, de Mariskám! *(Észreveszi az inget.)* Hát, ez meg micsoda?

MARI: Ez? Egy ing.

SANYI: Azt látom, de kié?

MARI: Kié? Hát, az enyém. Szeretem az ingeket.

SANYI: De hát, ez férfiing.

MARI: A férfiingeket is szeretem.

SANYI: Igen?

MARI: Persze. *(Kikapja Sanyi kezéből az inget, s felhúzza.)* Nézd meg, milyen jól áll!

SANYI: Mint tehéne a gatyá, pont úgy.

MARI: Mondd, nem vagyok kívánatos ebben az ingben?

SANYI: Dehogyan. Te mindenhogy kívánatos vagy.

MARI: Na, akkor folytassuk! *(Belöki Sanyit a prэшázba.)* Csak ezt a napot éljem túl.

MAMA: *(Bejön.)* Nem meglepett előlem ez a Jóska.

MARI: *(Sikolt egyet.)* Már megint itt vagy?

MAMA: Jól áll neked az ing.

MARI: Tényleg?

MAMA: A fenéket. Pont úgy nézel ki, mint akinek takargatni valója van.

MARI: Ugyan, mit takargatnék?

SANYI: Na, mi lesz már... *(Meglátja a mamát.)* Hát, nem találom.

MAMA: *(Nézi a félmeztelen férfit.)* Mit nem találsz, Sanyi? Talán az ingedet?

SANYI: Az ingem megvan. *(Bemegy, kisvártatva visszatér az inggel.)* Itt van e.

MAMA: Azt, miért kellett levetni az inget, odabent?

SANYI: Meleg volt.

MAMA: Mire volt meleg?

SANYI: A keresésre.

MAMA: *(Marihoz.)* Te, meg ugye, fáztál?

MARI: Miért fáztam volna?

MAMA: Hát azért, hogy te meg inget húztál.

MARI: Igen. Tudod, milyen hideg ez a prэшáz?

MAMA: Hogyne tudnám. Voltam én is fiatal. Azt, mit kerestetek?

SANYI: Hát, a lopótököt.

MAMA: Talán a tiédre is rálépett a ló?

SANYI: Honnan tudja? Kerestük, de nem találtuk.

MARI: Jaj, hát itt van kiakasztva száradni. *(Kihozza a tököt a nád mögül.)*

MAMA: Ez a Jóska töke.

MARI: A fenét a Jóskáé, a miénk.

MAMA: De hát, az előbb vitte el.

MARI: Ez másik.

MAMA: Másik?

MARI: Másik. Nekünk két tökünk van.

MAMA: Úgy látom, van itt több is.

MARI: De mama!

JÓSKA: *(Bejön.)* Meddig várjak még... *(Meglepi a szituáció.)* Meddig várjak még az esőre?

Már eshetne. Neki is vetkőztem. De mégse. Hogy az isten rogyassza le az eget!

MAMA: Két félmeztelen férfi, nekem ez már sok!

MARI: Mit mondjak, nekem is.

MAMA: Ezt meg kell emészteni.

SANYI: *(A férfiak méregetik egymást.)* Mi van itt?

MAMA: Azt hiszem, botrány. De még mekkora.

SANYI: Mari, mi ez?

MARI: Mi ez? Ez kérlek szépen az, aminek látszik.

SANYI: Az?

MARI: Az.

SANYI: Tudod, én mit mondok erre?

MARI: Mit mondasz?

SANYI: Semmit.

MARI: Így megégetni magam. *(Leveszi az inget, a két férfi felöltözik.)*

MAMA: Most már mindegy. Mentsük a menthetőt! Az urad nem sejt semmit?

MARI: Az? Olyan jámbor, mint egy birka.

MAMA: Mint egy kos. Jó nagy szarvakkal. Na, ennek a két, nem éppen úriembernek, rögtön el kell tűnnie innen. Gyerünk, gyerünk! Mars hazafele! Vége a párzási időszaknak.

JÓSKA: *(Odasúgja Marinak.)* Visszajövök.

MARI: Jó, gyere.

JÓSKA: Viszontlátásra, szépasszony! Isten áldja, nyanya!

MAMA: Nyanya ám a körösztyanyád térde kalácsa, az! Tűnj a szemem elől! *(Sanyihoz.)* Te is, te, gatyahuszár!

SANYI: Gyere, Jóska, menjünk, dolgunk végezetlenül. *(Kimennek.)*

MAMA: Hát, lányom, mit mondjak?

MARI: Ne mondj semmit, te sem voltál különb. Azt sem tudom, ki az apám. Úgyhogy, jobb, ha hallgatsz.

MAMA: Igaz. Én se.

MARI: Mit én se?

MAMA: Hát, hogy ki az apád. Azt én sem tudom.

MARI: Azt hiszem, kikapósságban nem róhatunk egymás szemére semmit.

MAMA: Nem, a büdös életbe. Na, gyere, menjünk haza.

MARI: Menjen csak, én még maradok egy kicsit.

MAMA: Na, jó, de elég legyen a férfiaktól mára! *(Kimegy.)*

MARI: Van is eszembe... Abba kéne hagyni, Mari! Megnyugodni az urad mellett, gyerekeket szülni, nevelni. Jaj, de mikor olyan izgalmas! *(Fogja a lopótököt, beviszi a présházba.)*

V. jelenet

PISTA: (*Bejön Julcsával.*) A te Tibid nem egyszerű eset.

JULCSA: Kicsit féltékeny. Nem úgy, mint maga.

PISTA: Miért lennék én rád féltékeny?

JULCSA: (*Homlokára csap.*) Hát, maga sem egyszerű eset. Mit gondol, kire gondolok?

PISTA: Kire?

JULCSA: Gondolkozzon!

PISTA: Azt hiszed, azt olyan egyszerű.

JULCSA: Kinek a Papné, kinek a Pap.

PISTA: (*Furcsán méri Julcsát.*) Mi van a Papékkal?

JULCSA: Hát, nem csodálom, hogy úgy verik át, ahogy akarják.

PISTA: Kik?

JULCSA: Jaj, gazduram, most eléggé meg van lassulva.

PISTA: Hablatyolsz itt össze-vissza mindenféle féltékenységről, meg miegymásról.

JULCSA: Igen.

PISTA: Mi igen?

JULCSA: Látom, megindult már a fogaskerék. Lassan beindul a cséplőgép.

PISTA: Mi van a cséplőgéppel?

JULCSA: Semmi, semmi. Látom, kezd gondolkodni. Na, mire jutott?

PISTA: Még csak ott tartok, hogy féltékenység.

JULCSA: Nagyszerű. Kire szokott az ember féltékeny lenni?

PISTA: (*Leesik neki.*) A feleségére.

JULCSA: Na, végre.

PISTA: Na, ne! A Mari nem olyan.

JULCSA: Nem?

PISTA: Nem. Ne is mondj nekem ilyeneket. Az én Marim csakis engem szeret.

JULCSA: Az lehet, de van, amihez nem kell szerelem.

PISTA: Persze. Például mosáshoz, főzéshez.

JULCSA: Is.

PISTA: Is?

JULCSA: (*Bólogat.*) Én is a Tibit szeretem, mégis magával is ágyba bújok.

PISTA: Nem szeretsz? Én azt hittem, szerelemből csinálod.

JULCSA: Á, csak úgy ímmel-ámmal.

PISTA: Ímmel-ámmal? De hát, én szeretlek, Julcsa!

JULCSA: És a feleségét?

PISTA: Azt is. Csak hát, tudod, mikor az ember megházasodik, jönnek a kifogások, most ezért nem, most azért nem. Áh! De te itt vagy nekem, Julcsa!

JULCSA: Nagyságos úr, szerintem, be kellene fejezni a mi kapcsolatunkat. Kend is lebukhat, meg én is. És annak nem lenne jó vége. Én szeretem Tibit, hadd legyenek én csak az övé!

PISTA: Julcsa, ezt komolyan mondod?

JULCSA: Komolyan. Mit bánom én, ha el is bocsát.

PISTA: Még egy utolsót? Szeretném még egyszer érezni az öled melegét. Azt utána nem bánom, légy a Tibié.

JULCSA: Egyet, és nem többet.

PISTA: Egyet, de adj bele anyait, apait.

JULCSA: Meghajtom térdem az úr akarata előtt. (*Bemegy a présházba.*)

TIBI: (*Kintről.*) Julcsa, Julcsa, hol vagy?

PISTA: A fene vigye el, a legrosszabbkor jön ez is.

TIBI: (*Bejön.*) Jó napot, gazdám! Nem találkozott Julcsával? Nincs otthon. Azt mondták, erre jött.

PISTA: Itt volt, de már elment.

TIBI: Az a gyanúm, hogy valami férfi körül járkal.

PISTA: A Julcsa? A Julcsa nem olyan.

TIBI: Ha rajta kapom őket, jaj lesz nekik.

PISTA: Tibi, te el tudod képzelni a Julcsáról?

TIBI: El. Én még gazduramról is el tudom képzelni.

PISTA: Rólam? Hát, én nem vagyok olyan.

TIBI: De még lehet.

PISTA: Te, Tibi, nem akarsz hazamenni?

TIBI: Minek?

PISTA: Mondjuk a Julcsát keresni.

TIBI: Mondtam, hogy nincs otthon. Ne mossam ki mégis a hordókat?

PISTA: Tibi, pénteken?

TIBI: Ja, a péntek. Teljesen kiment a fejemből. Akkor elviszem a lopótököt, az otthonira rálépett a ló. (*Indul a présház felé.*)

PISTA: Nincs lopótök!

TIBI: Nincs? Volt, mi lett vele?

PISTA: Kölcsön adtam.

TIBI: Kinek?

PISTA: Nem mindegy az? Az a lényeg, hogy most nincs itt.

TIBI: És mikor hozzák vissza?

PISTA: Holnap. Úgyhogy holnap kijöhetsz érte. (*Kézfogásra nyújtja a kezét.*) Na, viszontlátásra!

TIBI: Viszontlátásra! (*Leül a padra.*)

PISTA: Mit csinálsz?

TIBI: Leültem.

PISTA: Azt látom. Ezt most direkt csinálod?

TIBI: Azt hittem megy valahova.

PISTA: Megint kézen fogva vezesselek haza?

TIBI: Minek mennék én már ilyenkor haza?

PISTA: Ekkora gyöker nem lehetsz! A Julcsát megkeresni.

TIBI: De nincs otthon.

PISTA: Meg vagyok én veled tényleg áldva. Na, gyere! (*Mindketten kimennek.*)

VI. jelenet

MARI: (*Kijön a présházból Julcsával.*) Julcsa, tartsd a szád! Érted? Nem láttál, nem hallottál semmit.

JULCSA: Nem egyszerű a sorsunk, nekünk nőknek, főleg, ha szerelmes férfi van a közelben.

MARI: Na, ne álmodozz, Julcsa! Mit tudsz te a szerelemről?

JULCSA: Hát, annyit nem, mint a nagysága. Én annyi férfit nem is tudnék szeretni.

MARI: Szeretni? A fenét szeretem őket, csak olyan izgalmas. Tudd meg, én az uram szeretem, de mióta összeházasodtunk, jöttek a kifogások, most ezért nem, most azért nem. Ah! A férfiaktól megkaptam, ami kellett, s amikor kellett.

JULCSA: Hoppá!

MARI: Mi az, hogy hoppá?

JULCSA: Csak eszembe jutott valami. Akar egy jó délutánt szerezi magának?

MARI: Hogy a fenébe ne, persze.

JULCSA: Akkor menjen be a présházba, oszt maradjon csöndbe. Ne beszéljen, ne sikoltson, csak élvezze a pillanatot. Na, én itt se vagyok. *(Elmegy.)*

MARI: Ez tudja, hogy visszajön a Jóska? *(Bemegy a présházba.)*

VII. jelenet

PISTA: Hát, ez a Tibi, teljesen meg van háborodva. A féltékenység ennyire el tudja venni az ember esztét? Mennyire szereti ez a Julcsát! Hopp, a Julcsa! Szegjük körbe még utoljára! *(Bemegy a présházba.)*

VIII. jelenet

JÓSKA: Na, úgy látom, senki sincs már itt. Végre. Jaj, Marikám, eszem azt a forró husikádat! *(Be akar menni a présházba.)*

TIBI: *(Bejön.)* Jóska, mit keresel te itt?

JÓSKA: *(Meglepődik.)* A lopótökért jöttem.

TIBI: Rálépett a ló?

JÓSKA: Úgy van. Széttaposta a tököm.

TIBI: És?

JÓSKA: És? Nem tudok bort szívni.

TIBI: És?

JÓSKA: És? Szeretném elkérni a tökötüket.

TIBI: Nincs tökünk.

JÓSKA: Nincs?

TIBI: Nincs. Kölcsönadtuk.

JÓSKA: Kölcsön adtátok? Megint?

TIBI: Hogy, hogy megint?

JÓSKA: Hát, a ti tökötüök kézről kézre jár az utóbbi időben.

TIBI: Ne érdekeljen téged a mi tökünk.

JULCSA: *(Bejön.)* Na, végre, hogy megtaláltalak. Már égen-földön kerestelek. *(Jóskához.)* Jóska, mit keresel te még mindig itt?

TIBI: Még? Mi az, hogy még?

JÓSKA: Nem mindegy. Nincs tök, nincs válasz. Kvittek vagyunk.

JULCSA: Jóska, de nagy pofád lett hirtelen. Jó lenne, ha más portáján sertepernél.

TIBI: Julcsa, mi ez a hang, nem ismerek rád!

JÓSKA: Igaza van, jobb, ha elviszem a pofám máshová. A viszontlátásra! *(Kimegy.)*

TIBI: *(Leül az asztalhoz.)* De meg változtál, Julcsa! Egész tüzes kis menyecske lett belőled. Így még jobban szeretlek.

JULCSA: Jaj, Tibi, úgy meg van keveredve ez a fránya világ. Ha én azt elmondhatnám.

TIBI: Mondjad, lelkem, mondjad!

JULCSA: Dehogy mondom. Tibi, én veled szeretném leélni az életemet. Kéz a kézben, vállvetve, gyereket nevelni, disznót, kacsát. Élvezni az otthon melegét, vigyázni a háztartásra, vetni, aratni. Mindent, amihez két ember kell. Mondd, te is szeretnéd?

TIBI: El vagyok ámulva! Eddig nem ilyennek ismertelek. Persze, én is szeretném, jobban, mint te.

MAMA: *(Bejön.)* Na, mi a helyzet, fiatalok? Bájcsvegüink, bájcsvegüink? Láttam a Jóskát az úton. Visszahozta a lopótököt?

Kéri Ferenc: Lopótök, avagy a Mari nem olyan

TIBI: Mi van itt? Mindenkinek a tökön jár az esze? Nem hozta. Sőt, ő is azért jött.
MAMA: Azért? Pedig én az ő markában láttam utoljára. Na, mindegy. Mari?
JULCSA: Hazament.
MAMA: Haza? Akkor biztosan elkerültük egymást. Na, megyek, megkeresem. (*Indulna.*)
PISTA: (*Nyújtózva, kigombolt inggel jön ki a prэшázból.*) Istenem, de jó volt!
MAMA: (*Visszahőköl.*) Mi volt jó?
PISTA: (*Meglepetten áll.*) Mama! Hogy kerül ide? (*Észreveszi Tibit, és Julcsát.*) Julcsa, te!
Hát akkor én kit?...

JULCSA: Ki tudja.
MAMA: Mi van itt?
JULCSA: Ki tudja.
TIBI: Azt hiszem, én itt elveszítettem a fonalat.
MAMA: Szerintem, meg sem volt az a fonál, fiatalember.
PISTA: Hát, arra a fonálra én is kíváncsi lennék.
JULCSA: Jó volt? Jó!
PISTA: Mennyei!
JULCSA: Na, akkor a többi nem érdekes.
PISTA: Nem a fenét. Tudni akarom, ki van odabent.
JULCSA: Akkor hívja ki.
PISTA: Én?
JULCSA: Maga kíváncsi rá, nem?
MAMA: Miről beszéltek ti? Kit kell kihívni? (*Lassan felfogja a helyzetet.*) Majd én kihívom.
Gyere ki, te, ringyó!

MARI: (*Csapzottan jön elő a prэшázból.*) Pista!
PISTA: Mari!
MAMA: Lányom!
TIBI: Hát ez meg micsoda?
JULCSA: Ki tudja.
MARI: (*Pistához.*) Te voltál?
PISTA: Én. És te?
MARI: Én.
MAMA: (*Leesik neki.*) A betyárját, ti egymást kaptátok el!
PISTA: De még hogy!
TIBI: Vakuljak meg, ha egy szót is értek az egészből.
PISTA: Tibi, téged nem az eszedért szeretünk. És ez így van jól.
MARI: Hát, Julcsa, jól beküldtél a málnásba. Köszönöm! Mától csak a család számít.
MAMA: Na, na!
MARI: Mama, hallgasson, elég vaj van a füle mögött.
MAMA: Jól van, na. Vénasszonyoknak, kuss a neve.
MARI: Jaj, Pista, nem kellene hozzálátni a családalapításhoz?
PISTA: Szerintem is itt az ideje.
JULCSA: Minden jó, ha jó a vége.
PISTA: Látod, Julcsa, mondtam én, a Mari nem olyan.

FÜGGÖNY